

købing (Keiser-Nielsen) og vistnok mindst lige saa stærkt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Birch) og det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), at Lovgivningen her i Virkeligheden kun tager Sigte paa de forsikrede og ikke paa at fremme Forsikringssselskabernes Forretning, derfor synes jeg, at over alt hvor det maa siges at være paakrævet af Hensyn til de forsikrede, at Forsikringsraadet skal have Indseende med, ikke alene at Selskaberne holder sig Loven efterrettelig, men ogsaa, at det Grundlag, paa hvilket de arbejder, er et saadant, at det yder de forsikrede den fornødne Sikkerhed, maa Selskaberne finde sig i, at man kræver Ret til ogsaa at undersøge det, der i nogen Grad kan siges at være det driftsmæssige. Det maa vel erindres, at medens det for alle andre Virksomheders, baade Aktieselskabers, Sparekassers og Bankers Vedkommende, er saadan, at en forkert Disposition i en Mængde Tilfælde kan give sig Udslag allerede efter et eller maaske et Par Aars Forløb, vil i Forsikringsvirksomheder forkerte Dispositioner i de allerfleste Tilfælde først give sig Udslag efter mange Aars Forløb, og derfor gaar det ikke an at sige, at Forsikringsraadet skal finde sig i, at der arbejdes ud fra Forudsætninger eller paa Grundlag, som efter Forsikringsraadets Opfattelse vil vise sig ikke fuldt tilfredsstillende for de forsikredes Sikkerhed; det maa have Lov til ogsaa der at kræve Ændringer i selve Virksomheden. Jeg tror ikke, man skal være saa ængstelig ved de Bestemmelser, der i saa Henseende findes i Lovforslaget, og som for Resten ikke er nye, i alt Fald, de fleste af dem.

Endnu vil jeg kun sige, at naar det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds (Jerichow) fandt, at det vilde have været heldigt, om man i Landstinget saavel i Betænkningen som i Udtalelser i Tinget var kommet ind paa Omtale af de Erklæringer, der er fremkomne fra Forsikringssselskaberne paa Foranledning af Landstingsudvalget, er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) i, at det ikke vilde være rigtigt, om Udvalget havde indladt sig paa en Kritik af, hvad der staar i de afgivne Erklæringer. Jeg skal slet ikke komme ind paa det Spørgsmaal, hvorvidt det er rigtigt, at et Rigsdagsudvalg henvender sig direkte til private om Oplysninger i en Sag. Det maa Udvalget selvfølgelig gøre, akkurat som det selv finder det paakrævet og forsvarligt.

Men at indføre den Praksis at benytte Betænkninger og Rigsdagstidenden til at polemisere mod, hvad der paa Udvalgets Foranledning er kommet frem fra private, der hverken i Betænkningen eller i Rigsdagstidenden kan faa Lejlighed til en Imødegaelse, synes jeg vilde være meget uheldigt. Derfor finder jeg det fuldstændig korrekt, at man ikke har indladt sig paa Udtalelser om, hvad der er kommet frem fra Selskabernes Side. Selskaberne har faaet Lejlighed til at udtale sig, og man har selvfølgelig taget det Hensyn, som selve Udtalelserne kunde paakræve ved Behandlingen af Sagen, men at man i Betænkningen eller Rigsdagstidenden skulde gaa ind paa en Kritik af, hvad de forskellige Selskaber har fremført, synes jeg ikke vilde være rigtigt. Jeg er i hvert Fald meget tilfreds med, at man ikke har indladt sig paa i saa Henseende at indføre en ny Praksis.

Det ærede Medlem (Jerichow) var inde paa adskillige andre Spørgsmaal, som jeg imidlertid af Hensyn til det sene Tidspunkt skal lade ligge. Jeg tror ikke, man skal paalægge Forsikringsraadet at motivere alle sine Afgørelser; det vilde i mange Tilfælde, ogsaa for Selskaberne maaske, være mindre heldigt, og specielt da i et saadant Forhold som det, det ærede Medlem nævnte, idet han henviste til Bestemmelsen i § 30 om et Selskabs eventuelle Overdragelse til et andet Selskab. Her kan Forsikringsraadet uden nogen Motivering sige Nej til en saadan Overdragelse, og det vilde sikkert i mange Tilfælde være overordentlig uheldigt, om Raadet skulde give en offentlig Motivering af, hvorfor det sagde Nej. Det kunde være uheldigt baade for Selskaberne og ogsaa for de forsikrede, og jeg tror, man skal overlade til Raadet selv at bestemme, i hvor høj Grad det finder det opportunt eller paakrævet at give en Motivering af den Afgørelse, som det har anset for rigtig. I al sin Almindelighed vil jeg sige, at for saa vidt Raadet er en under et Ministerium sorterende Institution, er det vel nok i sin gode Orden, at Raadet træffer de Afgørelser, som det er paalagt det at træffe, men da der kan appelleres til Ministeren, skal Raadet give sine Grunde, naar Ministeren kræver det, for at han kan træffe sin Afgørelse. For øvrigt tror jeg ikke, at man bør paalægge Raadet at motivere sine Afgørelser. At Raadet skal gøre det overfor Ministeren, er en Sag for sig; vi kender jo ogsaa det samme Forhold paa en Mængde andre Omraader, hvor den paagældende Institution træffer sin Afgørelse. Hvis denne